

„Hvem siger det?“ spurgte Jytte.

„Det hedder sig. Og det ligner ham vist ogsaa godt nok. Han vil være sin Malene tro indtil Døden. Hvor er Folk latterlige!“

IV

Den næste Formiddag, da Jytte traf sin Fætter i Haven, bad hun ham om at overlade hende en Vogn engang i Løbet af Eftermiddagen. Hun vilde gerne gøre sin Veninde, Doktorfruen i Jerve, et Genbesøg.

„Det er kedeligt, jeg har netop givet Kusken en anden Ordre. Kan det ikke vente til imorgen?“

„Jo, kære — imorgen eller en anden Gang,“ sagde hun og var straks mest tilbøjelig til helt at opgive Turen.

Den følgende Dag tog hun alligevel afsted.

Da Vognen holdt foran Lægeboligen, saa hun, at hun var saa uheldig at falde lige ned i en Stovvask. Rundt om hele Huset hang der Tøj til Tørring. Ogsaa i Haven var der trukket Snore. Den ramme Os af Lud stod langt ud paa Vejen.

Hun fandt alle Husets Døre aabne, gik fra Stue til Stue uden at træffe et Menneske. Først ved Havestuedøren opdagede hun Veninden, der stod paa Græsplænen mellem blafrende Lagenrækker. I Græsset ved Siden af hende sad et lille Barn og ribbede eftertænksomt en Fandens Mælkebøtte. Fra et andet Sted i Haven hørtes Lyden af legende Børn.

Fru Meta vendte Ryggen til, og da Jytte saa, at hun igen var frugtsommelig, kom hendes Hjerter til at banke.

„Goddag, Meta!“ sagde hun; men paa Grund af Tøjets Blafren maatte hun gentage det et Par Gange, før Veninden hørte hende.

Nu blev der stor Modtagelse. Den Lille blev taget op paa Armen for at præsenteres. Ogsaa de andre Børn skulde straks stille til Mønstring.

„Hedvig — Jørgen — og Olga!“ raabte Moderen, og tre halv-